

ΜΑΙΡΗ
ΚΟΝΤΖΟΓΛΟΥ

Σκουριά
και χρυσάφι

ΠΟΡΤΟ
ΛΕΟΝΕ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Σκουριά και χρυσάφι

Ένα συγκλονιστικό έπος, μια διλογία για το πώς δημιουργήθηκε η αστική τάξη στην Ελλάδα, μέσα από την ιστορία της οικογένειας που έφτιαξε το πιο διάσημο ποτό στον κόσμο.

Νεγρεπόντε

Στο πρώτο μέρος, παράλληλα με τα ιστορικά γεγονότα, όπως: η καταστροφή των Ψαρών· η έλευση του Όθωνα στην Ελλάδα· η αντίσταση στον αυταρχισμό του, που είχε σαν αποτέλεσμα την επανάσταση του 1843 και το πρώτο Σύνταγμα· η εξέγερση το 1862 κατά της βασιλείας και η έξωσή του, παρακολουθούμε και τη συνταρακτική ιστορία της οικογένειας του Αγγελή Βαμβακά. Που φτάνει πρόσφυγας στην Εύβοια και καταφέρνει να γίνει μεγάλος έμπορος για τα μέτρα του νησιού και της εποχής.

Η οικογενειακή και επαγγελματική ρουτίνα θα αλλάξει όταν ένας από τους γιους του, ο Αντώνης, θα ζητήσει να εμπορευθεί στον Πειραιά, ενώ το ίδιο διάστημα μια επιστολή από τα Ανάκτορα καλεί την πρωτότοκη κόρη του, την Αυγουστίνα Βαμβακά, να γίνει Δεσποινίδα επί των Τιμών της βασίλισσας Αμαλίας. Και τα δυο ετεροθαλή αδέλφια ζώντας στο κέντρο του νέου κράτους θα μοιραστούν το ίδιο όνειρο: Να φτιάξουν το καλύτερο ποτό στον κόσμο.

Πόρτο Λεόνε

Ο Αντώνης Βαμβακάς με τη βοήθεια της Αυγουστίνας, την οικονο-

μική συνδρομή ισχυρού σύμμαχου, τις γνώσεις ενός αναρχικού οινολογού και γάμους από συμφέρον, θα φτιάξει το Ποτό που θα κάνει επιτυχία σε ολόκληρο τον κόσμο.

Την ίδια στιγμή η Ελλάδα και τα τουρκοκρατούμενα ακόμη μέρη της σπαράσσονται από εμφύλιους πολέμους, αιματοβαμμένα απελευθερωτικά κινήματα, ενώ ασταθείς κυβερνήσεις θα οδηγήσουν τη χώρα δυο φορές σε χρεοκοπία.

Οι προσωπικές ζωές των ηρώων, στιγματισμένες από τους συμβιβασμούς που έκαναν, θα κυλήσουν ανάμεσα σε στιγμές δόξας και παγκόσμιας φήμης, αλλά και ανείπωτου πόνου.

Γιατί τελικά...

Σκουριά και χρυσάφι είναι όλα.

Πειραιάς, Δεκέμβρης 1899

Ίσως αυτή η νύχτα να είναι η τελευταία μου. Ίσως να είναι η μοναδική ευκαιρία να τα πω όλα όπως έγιναν ακριβώς, να μαθευτούν, να αποδοθεί δικαιοσύνη.

Δεν είμαι ειδικός, δεν ξέρω τους νόμους, δεν ξέρω καν πολλά γράμματα. Ό,τι έμαθα σ' αυτά τα χρόνια είναι από τη δουλειά μου.

Για τις χώρες έμαθα μέσα από τις αγορές τους, παίρνοντας πρώτες ύλες, ψάχνοντας για ανθρώπους, χοντρεμπόρους και συννεργάτες, μελετώντας τον ανταγωνισμό, προσπαθώντας να τις κατακτήσω μετά.

Για τα διάφορα μέρη της Ελλάδας έμαθα αγοράζοντας σταφύλια, αποστάγματα, ξύλα και στεφάνια για τα βαρέλια.

Και για την πολιτική έμαθα από τη δουλειά μου. Όταν ένα κράτος πτωχεύει, δεν μπορεί να μην καταστρέφονται οι επιχειρήσεις, να μη χάνονται οι κόποι μιας ζωής. Γι' αυτό πρέπει να ξέρεις τι και πώς, τους αίτιους, τους λόγους, τις αφορμές. Πρέπει να είσαι προετοιμασμένος για τα πάντα.

Όπως και το απόγευμα που η Αυγουστίνα περιπλανιόταν στην Πλάκα και δεν είχε αντιληφθεί από τα λόγια και τη βιασύνη των ανθρώπων ότι κάτι συνέβαινε. Τόσο απορροφημένη ήταν από τις σκέψεις και τόσο απελπισμένη από την απόφασή της να δεχτεί να παντρευτεί τον Μάνο Χατζηγιαννάκο.

Όλα είχαν ξεκινήσει με το που έπιασε να σουρουπώνει. Και εκείνη η νύχτα θα ήταν η σημαντικότερη της ζωής της. Αυτή προδιέγραψε όλα τα υπόλοιπα, είμαι σίγουρος.

Μια γονλιά... Μια ακόμα γονλιά από το Ποτό μου.

Τι έλεγα... Ότι ο νους μου πάει μια από 'δώ, μια από 'κεί... Α, ναι. Και πως όλα τα έμαθα μέσα από τη δουλειά μου.

Για τους ανθρώπους όμως έμαθα από τα παθήματα. Τα δικά μου και των άλλων. Εκείνης πάνω απ' όλα.

Για την αγάπη δεν έμαθα. Κάθε φορά είχε άλλο πρόσωπο, πάντα την μπέρδευα με τον σαρκικό έρωτα, νόμιζα ότι ήταν αυτή, αλλά όχι, λάθος. Ίσως για την αγάπη να έμαθα πρώτα πρώτα από τον Αντρίκο. Ύστερα από τα παιδιά μου.

Έχει απ' όλα η ζωή. Χαρές και λύπες μοιρασμένες. Αρκεί να ξέρεις να τις κοιτάξεις, να τις αναγνωρίζεις. Τις χαρές... Οι λύπες δεν έχουν υπομονή, ούτε και λεπτότητα. Έρχονται, χτυπάνε και τελειώνουν το έργο τους.

Ξαφνιασμένος... Ναι, πάντα μένεις ξαφνιασμένος, για κάποιο λόγο όλοι μας νομίζουμε πως σ' εμάς δεν μπορεί να τύχει τέτοιο κακό.

Μέχρι να συμβεί.

Δεν φεύγω απόψε από 'δώ, δεν θα φωνάξω γιατρό, δεν θα πάρω φάρμακα. Θα το ζήσω όλο, σταλιά σταλιά θα αδειάσω το κανάτι της ζωής μου, θα αραδιάσω τα κρίματα.

Κανείς δεν με ψάχνει. Είδες... Σε κανένα δεν θα λείψω αν...

Δεν πειράζει, αυτό τον δρόμο όλοι μόνοι μας τον τραβάμε.

Ποιον δρόμο;

Μα της αλήθειας, φυσικά.

Μπορεί και να πεθάνω... Δεν πειράζει. Θα ήθελα να ήταν αλλιώς τα πράγματα. Δεν ήταν... Δεν αποφασίζεις εσύ πού γεννιέσαι.

Η ζωή είναι ωραία μόνο όταν αγαπάς. Κάποιον. Ή κάτι. Είναι ωραία, να την πεις στο ποτήρι. Όπως το Ποτό μου. Το καλύτερο του κόσμου.

Να το πίνεις παρέα με ένα αγαπημένο πρόσωπο. Μια γυναίκα, έναν αδελφό, μια αδελφή. Πού πήγαν όλοι, γιατί με άφησαν μόνο;

Πού είναι το αγαπημένο μου κοριτσάκι, η βασίλισσα Αυγουστίνα του Βαμβακαΐκου, που την αγάπησα μόλις την είδα, μια χούφτα πράγμα...

Το κορίτσι με την πλεξούδα ως τη μέση, που όταν την κοίταζε ο πατέρας, τα μάτια του πλημμύριζαν ήλιους γιατί τον θύμιζε την άλλη, την αδικοχαμένη.

Η Αυγουστίνα μας, η Αυγουστίνα μου...

Εκείνο το βραδάκι που προσπαθούσε να βρει ελεύθερο δρόμο για να γυρίσει στο σπίτι της κουνιάδας της, της Ευφροσύνης Παλαιολόγου, το βράδυ που στην Αθήνα θα χυνόταν αδελφικό αίμα, εκείνη έτρεχε να συναντήσει το πεπρωμένο της.

Που είχε δυο «κορυφές». Τον έρωτα και τον θάνατο.

Μέχρι τώρα ζούσε στους πρόποδες και στις πλαγιές. Ένας άνθρωπος ίδιος με φλόγα όπως η Αυγουστίνα δεν είναι δυνατόν να μην αγγίξει τις κορυφές.

Πίνω κι αυτή τη γουλιά στο όνομά της. Που μέσα τον κρύβει όλο το χρυσάφι του Αυγούστου. Του βασιλιά του καλοκαιριού.

Τη σκουριά εγώ τη στάλαξα, εκείνη ήταν από ατόφιο χρυσάφι.

Σκουριά και χρυσάφι η ζωή μας.

Αθήνα, 7 Φλεβάρη 1863

Η Αυγουστίνα Βαμβακά, έκπτωτη Δεσποινίδα των Τιμών της έκπτωτης βασιλίσσας της Ελλάδος Αμαλίας, μέλλουσα κυρία Εμμανουήλ Χατζηγιαννάκου, περπατούσε στη γειτονιά κάτω από τον Παρθενώνα, σέρνοντας μαζί με τα ποδάρια και την καρδιά της.

Διανύοντας το πρώτο μισό του εικοστού έτους του βίου της αναλογιζόταν τα ευτυχισμένα παιδικά χρόνια στο πολύβουο σπιτικό της Χαλκίδας, την αγάπη που βασιλεύε εκεί μέσα, τη ζεστασιά, τη σιγουριά που αισθανόταν υπό τη σκέπη των γονιών και των μεγαλύτερων αδελφών της. Κρύωνε.

Ναι, κάποια στιγμή είχε μάθει πως δεν ήταν όλοι αδέρφια από την ίδια μητέρα. Για λίγα δευτερόλεπτα, μετά το πρώτο ξάφνιασμα –μα γίνονται τέτοια πράγματα!–, μια λανθάνουσα γυναικεία φιλαρέσκεια με μορφή κίτρινης φλόγας είχε σαλέψει μέσα της, ήταν έντεκα χρονών, τα στήθια της είχαν αρχίσει να πονούν. Όστε ο πατέρας είχε αγκαλιάσει κι άλλη γυναίκα πριν τη δική της μάνα; Το θέμα δεν έλαβε ποτέ συνέχεια, η φλογίτσα δεν είχε βρει τι να κάψει και είχε σβήσει πριν το κορίτσι αισθανθεί οτιδήποτε αρνητικό. Προφανώς οφειλόταν στο γεγονός πως η μάνα της ποτέ δεν είχε ζηλέψει το παρελθόν του Αγγελή.

Και, καθώς είχε προλάβει να χτίσει γερά κάστρα αγάπης γύρω από τους τρεις γιους του Αγγελή και τα υπόλοιπα παιδιά, όταν το καθένα με τη σειρά του μάθαινε το συνταρακτικό «νέο», δεν επηρεάστηκε αρνητικά. Τόση ήταν η αγάπη γύρω τους! Και τώρα τόσο το κρύο...

Τι να έφταιγε άραγε που κάποια στιγμή είχε αρχίσει να ασφυκτιά

μέσα στην οικογένεια; Τα κορίτσια δεν μεγάλωναν για να φύγουν μακριά από γονείς κι αδέρφια, το ήξεραν από τότε που άρχιζε να τους κόβει το μυαλό. Έμεναν μαζί τους μέχρι να παντρευτούν. Και συνήθως, μετακόμιζαν σε ένα άλλο σπίτι, όπου και πάλι πολλοί νοματαίοι κατοικούσαν μαζί, η ένδεια έδερνε τους περισσότερους Έλληνες και δεν επέτρεπε την πολυτέλεια ξεχωριστών οικιών. Και αν τύχαινε και δεν οδηγούνταν νύφες στην εκκλησία, συνήθως λόγω έλλειψης προίκας, συνέχιζαν να μένουν με τα γονικά, μ' αδέρφια, γαμπρούς και νύφες.

Γρήγορα, πριν πατήσει τα δεκαπέντε, αυτή, η Αυγουστίνα Αγγέλου Βαμβακά, είχε αρχίσει να ονειρεύεται μια άλλη ζωή. Θα 'φταιγε που ο αδελφός της ο Αντώνης, ο σοβαρός και μετρημένος, ο «σοφός» όπως τον κορόιδευαν οι μικρότεροι, την είχε κάνει συμμετοχο στα όνειρα και στις ελπίδες του για ένα μέλλον ένδοξο, ένα μέλλον μακριά από τον τόπο που τον πίεζε σαν παιδικό ρούχο σε κορμί εφήβου.

Παρά τις δυσκολίες, στα ανάκτορα είχε περάσει παραπάνω από καλά. Αν έπρεπε να βάλει σε μια σειρά τα ευεργετήματα που προέκυψαν από τη θέση της κοντά στην Αμαλία, λογικά πρώτα θα έβαζε το δάνειο που πήρε και ποτέ δεν εξόφλησε. Το έκανε για τον Αντώνη, η ίδια δεν είχε ακόμη αντιληφθεί την αξία του χρήματος, τα πάντα ήταν εξασφαλισμένα από τους γονείς της. Και, σ' εκείνη τη φάση, από το παλάτι.

Στην ψυχή της μέσα όμως, στην πρώτη θέση των ευεργετημάτων βρισκόταν το γεγονός πως είχε τον Ζέφυρο και ίππευε ευτυχισμένη μαζί του. Σίγουρα κι αυτά που έμαθε κοντά στην Αμαλία και στις συναναστροφές της – η ιστορία της πατρίδας της. Αδύνατον να ξεχωρίσει ποιο από τα δυο ήταν το σπουδαιότερο.

Τα υπόλοιπα, οι καλοί τρόποι, τα γερμανικά και τα γαλλικά –όσα είχε προλάβει να αφομοιώσει το μυαλουδάκι της–, η γνωριμία της

με τον καινούργιο τόπο, τα ωραία ρούχα, οι μεγαλοπρεπείς κοινωνικές εκδηλώσεις και το ταξίδι στην Πελοπόννησο, έστω και κάτω από τις συνθήκες που είχε γίνει, άλλαζαν κάθε τόσο σειρά και έπαιρναν άλλη προτεραιότητα. Ανάλογα με το πόσο τη βασάνιζε τη συγκεκριμένη στιγμή το γεγονός πως είχε σφετεριστεί τους παράδες του λαού που υπέφερε και εξ αυτού επαναστατούσε.

Δεν βιαζόταν να επιστρέψει στις κουνιάδας της όπου τη φιλοξενούσαν. Στης Ευφροσύνης Παλαιολόγου, με τον άφαντο σύζυγο, τα όμορφα παιδάκια, τη μυστηριώδη «άρρωστη» Βασιλεία και τα ακατάδεχτα, έως εχθρικά, πεθερικά της. Δεν ήθελε να είναι αγνώμων, αλλά, παρά τη συμπάθεια που της είχαν δείξει η Ευφροσύνη και τα παιδιά της, η ίδια δεν αισθανόταν οικειότητα. Ίσως να έφταιγε η απόσταση που τη χώριζε με τον Μάνο.

Τι θα μπορούσε να την κάνει να νιώσει περισσότερο οικεία; Ας πούμε να της είχε μιλήσει για το μεγαλείο και την ιστορία του Παρθενώνα. Αυτό μάλιστα. Ή να είχε εκφράσει τον οποιονδήποτε θαυμασμό για την ιστορία της πατρίδας τους. Θα τον είχε ερωτευθεί αμέσως, ήταν σίγουρη. Θα είχε έναν λόγο να τον θαυμάσει, να θέλει να συνεχίσει να τον ακούει, να μην τον αποχωριστεί.

Βέβαια, θα μπορούσε και εκείνη να του μάθει κάποια πράγματα. Γι' αυτό δεν παντρεύονταν οι άνθρωποι, για να αλληλοσυμπληρώνονται; Έτσι ήξερε από τα γονικά της, η μάνα της, ας πούμε, δέκα φορές περισσότερα γνώριζε από τον πατέρα, ακόμα και για το εμπόριο, τώρα που μεγάλωσε το καταλάβαινε. Και όμως, η Τερέζα ποτέ δεν το είχε περηφανευτεί, τον δίδασκε με τρόπο απλό, σεμνό, χωρίς ποτέ εκείνος να το αντιληφθεί.

Δεν ήξερε... Τίποτα δεν ήξερε... Ίσως μόνο... Αυτό σίγουρα. Ότι η απόσταση που αισθανόταν από τον μνηστήρα της όλο και μεγάλωνε μέσα της. Και η προοπτική του γάμου έπεφτε σαν βράχος ασήκωτος στις πλάτες της.

Όμως είχε συναινέσει. Και τώρα δεν γινόταν να τα καταστρέψει όλα. Οι γονείς της θα στενοχωριούνταν και ο Αντώνης θα υπέφερε, περίμενε πώς και τι τη συνεργασία με τον Θεράποντα Χατζηγιαννάκο – θα ήταν η αφετηρία για να πραγματοποιήσει τα όνειρά του. Που είχε μάθει να είναι και δικά της.

Όχι, όχι! Ποτέ δεν θα μπορούσε να προδώσει έτσι τον αδελφό της!

«Βασανίζεται...» διαπίστωσε η Κλωθώ κι έδωκε μια τη ρόκα, πήρε στροφές. «Βασανίζεται και είναι τόσο μικρή... Και τόσο όμορφη...»

«Άτυχη...» συμπλήρωσε η Άτροπος αφήνοντας το ψαλίδι.

«Τίποτα δεν ξέρετε ακόμη...» είπε διφορούμενα η Λάχηση που γνώριζε τα μελλούμενα. «Και η βέρα στο αριστερό της χέρι εκατό οκάδες, αδελφές μου».

Κάποιος άγνωστος την είχε βγάλει από τις σκέψεις της. «Γρήγορα σπίτι σου!» την προειδοποίησε, κάτω στην πλατεία, στα ανάκτορα, είχαν στηθεί οδοφράγματα. «Εμφύλιος!»

Έφυγε βιαστική. Αν και πίστευε πως κανείς δεν θα την πείραζε, ποτέ δεν ήταν ανακατωμένη σε οτιδήποτε.

Άλλα την απασχολούσαν περισσότερο, τις σκέψεις της προσπαθούσε να συμμαζέψει και έτρεχε. Πώς να το ήξερε ότι έτρεχε να συναντήσει τη μοίρα της; Αυτή που θα της άλλαζε τη ζωή, θα τη σημάδευε για πάντα και θα της αναποδογύριζε τον κόσμο.

Γιατί εκείνο το απόγευμα, εκείνη τη νύχτα, η Αυγουστίνα πέρασε ξυστά από τον θάνατο –και πάλι–, αλλά λαβώθηκε βαριά από τον έρωτα. Στην αγκαλιά του αγνώστου βρέθηκε με τη δική της θέληση· ο άντρας, μέχρι εκείνη τη στιγμή, δεν την είχε αγγίξει παρά μόνο για να τη μεταφέρει μισολιπόθυμη.

Αόριστα θα θυμόταν αργότερα πώς και γιατί είχε κάνει την αρχή.

Α... Ναι, ναι! Η όσφρηση, ναι, αυτή ήταν η πρώτη που την έκανε να χάσει τα λογικά της. Πιπέρι και ιδρώτας.

Ύστερα ήταν και ο φόβος. Πως όλα τέλειωναν εκεί. Κι αυτή που δεν είχε προλάβει να αγαπήσει πολύ έναν άντρα έλιωνε καθώς η ανάσα του αγνώστου της ψιθύριζε στο αυτί να μη φοβάται.

Τον είχε προσκαλέσει... Αυτό θυμόταν. Ότι τον είχε προσκαλέσει. Δεν γνώριζε σε τι, το σώμα της όμως ήταν ξερονήσι και εκείνος ναυαγός. Τον έσωζε και την έσωζε. Το φιλί και το χάδι του της έδινε πίσω αυτό που οι άλλοι πήγαιναν να της στερήσουν. Τη ζωή, τη χαρά, την ελευθερία της.

Είχε γίνει γυναίκα του μέσα σε μια παραζάλη φόβου και λαχτάρας για εκείνον. Ήταν ό,τι πιο ωραίο είχε νιώσει ποτέ στη σύντομη ζωή της, τίποτα δεν της ήταν άγνωστο, ο άντρας που ούτε το όνομά του γνώριζε ήταν εκείνες τις στιγμές ο πιο κοντινός, ο πιο δικός της. Και θα έμενε για πάντα έτσι.

Το ξημέρωμα την είχαν πιάσει οι τύψεις. Όχι, δεν μετάνιωνε, ασφαλώς και δεν μετάνιωσε ποτέ. Φοβόταν όμως μήπως είχε αδικήσει τους δικούς της που της είχαν δείξει εμπιστοσύνη. Τους γονείς της, τον Αντώνη, ακόμα και την Ευφροσύνη.

Τον Μάνο, όχι, καθόλου δεν τον σκέφθηκε.

Είχε φύγει. Είχε φύγει αλλά δεν το θεωρούσε μεγάλη θυσία, κάτι τη διαβεβαίωνε πως δεν θα τον έχανε, θα τον έβρισκε πάλι.

Έξω από την πόρτα του γραφείου του είχε διαβάσει...

Και έκανε ένα κύο...

Αθήνα, 8 Φλεβάρη 1863

Ζεμάτισε τη γλώσσα με την πρώτη γουλιά τσάι που της πρόσφερε η Ευφροσύνη.

Παρά τους ενδοιασμούς που κάθε τόσο φρέναραν τα πόδια της, τελικά είχε χτυπήσει την πόρτα του σπιτιού. Φεύγοντας από... *εκεί...* είχε παραμείνει κρυμμένη μέχρι που οι πρώτοι Αθηναίοι άρχισαν να κυκλοφορούν βιαστικοί, τρομαγμένοι. Τα μαντάτα είχαν κάνει τον γύρο της πόλης, μόνο όποιος επειγόταν για κάτι σημαντικό είχε ξεμυτίσει, οι άλλοι μέσα.

Είχε χτυπήσει τη θύρα της Ευφροσύνης, της όφειλε μιαν εξήγηση, δεν γινόταν να την άφηνε στην αγωνία της, η γυναίκα είχε ευθύνη έναντι των Βαμβακάδων, ίσως και έναντι του Μάνου. Είχε φτιάξει στο μυαλό της τι θα της έλεγε και μετά θα έφευγε, θα πήγαινε στου Αντώνη. Σε εκείνον θα ομολογούσε την αλήθεια, θα ζητούσε να μιλήσει στον πατέρα, να διαλύσουν τους αρραβώνες και θα γυρνούσε πίσω. Στη Χαλκίδα. Σπίτι. Στην οικογένειά της. Να χωθεί στη μήτρα της μάνας και να μη βγει ποτέ ξανά από εκεί.

Η γυναίκα είχε κάνει τον σταυρό της όταν την είδε στο άνοιγμα της πόρτας. Την τράβηξε μέσα και έκλεισε βιαστικά. Έμοιαζε ταλαιπωρημένη, της είπε πως δεν είχε κλείσει μάτι από την αγωνία της για εκείνη και από την ανημποριά να κάνει το οτιδήποτε. Ύστερα την ανέβασε στη δική της κάμαρη, εκεί δεν θα τις άκουγαν τα πεθερικά, και ζήτησε από τη μαγείρισσα να φέρει το τσάι απάνω.

Η Αυγουστίνα είχε ζεματιστεί από την πρώτη γουλιά, αλλά δεν διαμαρτυρήθηκε, είχε καεί περισσότερο την προηγούμενη νύχτα και

περισσότερο τούτο το πρωινό, ακόμη ανατριχιασμένο ήταν το σώμα της, τσουρουφλισμένη η καρδιά της.

Η άλλη τη γέμισε ερωτήσεις, πού ήταν όλη τη νύχτα, πώς είχε μπλέξει, γιατί ήταν σίγουρο ότι είχε μπλέξει, ο νους της είχε πάει στο χειρότερο, αφού έξω έπεφταν πιστολιές.

Την καταλάβαινε η Αυγουστίνα, είχε δίκιο, ξαναζήτησε συγγνώμη, την έπιασαν τα κλάματα και ήταν ειλικρινή. Την αγκάλιασε η Ευφροσύνη, δεν χρειαζόταν να ζητάει συγγνώμη, δεν θα έλεγε τίποτα στους άλλους.

«Γιατί να είναι τόσο καλή;» στενοχωριόταν, γι' αυτό έκλαιγε και όχι που θα μάθαιναν οι άλλοι πως είχε λείψει μια νύχτα από το σπίτι. Δεν την ενδιέφεραν οι άλλοι πια, κανείς δεν την ενδιέφερε.

Της διηγήθηκε τα καθέκαστα έτσι όπως τα είχε διαμορφώσει στο μυαλό της. Είπε πως είχε ξενυχτήσει σε μια στοά κοντά στις μοδίστρας. Ότι είχε μπει να προφυλαχθεί όταν άκουσε φωνές και πυροβολισμούς και δεν τόλμησε να ξαναβγεί σαν βεβαιώθηκε ότι έληξε η φασαρία. Ότι είχε περάσει τη νύχτα σε ένα πατάρι μέσα σε μια στοά, ένα πατάρι που ήταν ανοιχτό για κάποιο λόγο, πως προτίμησε να φέξει για να φύγει, ήταν πολύ φοβισμένη, δεν μπορούσε να πάρει τα πόδια της.

Ζητούσε ξανά και ξανά συγγνώμη που τους είχε αναστατώσει, αλλά δεν υπήρχε τρόπος να τους μηνύσει. Και η Ευφροσύνη, πιστεύοντας πως έτσι θα την ηρεμούσε, την ενημέρωσε πως κανείς δεν είχε μάθει τίποτα: Πώς να ειδοποιούσε τον Μάνο και τους γονείς της ή τον Αντώνη; Δεν μπορούσε, δεν είχε τρόπο, ούτε καν ο αμαξάς τους είχε φανεί το προηγούμενο βράδυ. Τα πεθερικά της δεν είχαν αντιληφθεί την απουσία της, ας μην ανησυχούσε παραπάνω η Αυγουστίνα, και τα παιδιά που την είχαν αναζητήσει τα είχε καθησυχάσει πως ήταν στο σπίτι μιας φίλης της.

Η κοπέλα συνέχιζε να κλαίει σιγανά, τη νικούσε κάθε τόσο και

η κούραση και η συνειδητοποίηση πως... Πώς θα το άντεχε; Τέλος πάντων, ήξερε πως ακόμα και τώρα αν το μάθαιναν ο Μάνος ή ο Αντώνης θα τρελαίνονταν από την αγωνία όπως και η Ευφροσύνη, οι γονείς της αν... «Μα όχι!» την είχε παρηγορήσει η άλλη, δεν υπήρχε λόγος να μάθουν τίποτα, τέλος καλό, όλα καλά, μόνο να ήταν πιο προσεκτική στο μέλλον, μόνο αυτό.

Ναι, βέβαια, το δέχτηκε, ομολόγησε πως είχε πάρει το μάθημά της, δεν θα ξεμντούσε από το σπίτι άλλη φορά μόνη, τέτοια τρομάρα είχε περάσει!

Οι γέροι και τα παιδιά της οικογένειας ενημερώθηκαν πως η Αυγουστίνα ήταν άρρωστη και πως θα την έβλεπαν την επομένη. Ας έμενε στην κάμαρά της μια μέρα, κανείς δεν θα την ενοχλούσε.

Διπλοκλειδώθηκε και έπεσε με τα μούτρα στο πάπλωμα. Είχε ακόμη κάποιες απορίες, είχε και μια ελπίδα...

Έκλαψε. Ύστερα κοιμήθηκε. Λίγο. Έκλαψε πάλι. Κοιμήθηκε λίγο. Το πήγε εναλλάξ ως το άλλο πρωί.

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΛΟΓΙΑΣ ΣΚΟΥΡΙΑ ΚΑΙ ΧΡΥΣΑΦΙ

Στα χρόνια που το Πόρτο Λεόνε, όπως αποκαλούσαν οι Ενετοί τον Πειραιά, αρχίζει να αναδεικνύεται σ' ένα από τα σημαντικότερα λιμάνια της Μεσογείου, ο Αντώνης Βαμβακάς χτίζει μια αυτοκρατορία κάτω από την οποία, όπως ήταν η επιθυμία των γονιών του, στεγάζονται όλα τα μέλη της πολυπληθούς οικογένειας.

Για την επίτευξη του στόχου του να δημιουργήσει το καλύτερο Ποτό στον κόσμο, δεν θα διστάσει να εκμεταλλευτεί όποιον μπορεί να του φανεί χρήσιμος, ούτε να θυσιάσει τις επιθυμίες και τα όνειρα της αφοσιωμένης συμμάχου του, της αγαπημένης του αδελφής Αυγουστίνας.

Το Ποτό που παράγεται χάρη στο πάθος και το μεράκι ενός οίνοποιού, τελειοποιείται με τις γνώσεις ενός χημικού, ξεκινάει το νικητήριο ταξίδι του στην Ελλάδα και το εξωτερικό με την ώθηση που του δίνουν οι καινοτόμες εμπνεύσεις της Αυγουστίνας.

Πρόσωπα, όπως ο αναρχικός Μάρκος Πόθος και ο αρχαιολάτρης Ρομάν Σεβαλιέ, η Σιμόν, η γυναίκα-όπιο, ο μοιραίος Μάνος, ο αφοσιωμένος στην πολιτική Φίλιππος Παλαιολόγος, ο «Ρώσος» Ανδρέας Σινάνογλου, ο βασιλιάς Γεώργιος και η βασίλισσα Όλγα· γεγονότα-σταθμοί, όπως το «λαυρεωτικό ζήτημα» και «η υπόθεση Νίκολσον», το δαιδαλώδες πολιτικό σκηνικό και τα παιχνίδια των κομμάτων· τόποι μυθικοί, όπως η Νέα Υόρκη και η Κωνσταντινούπολη, πλαισιώνουν τις καταγιστικές εξελίξεις στις ζωές των πρωταγωνιστών.

Στιγματισμένοι από τους συμβιβασμούς τους, ο Αντώνης και η Αυγουστίνα θα ζήσουν στιγμές δόξας και ανείπωτου πόνου.

Γιατί τελικά...

Σκουριά και χρυσάφι είναι όλα.

ISBN:978-618-03-2329-0

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82329